

Első fejezet

Egy ősi rejtély

EGY ŐSI REJTÉLY, amely egyben Amerika jövőjének kulcsa!

– Igen.

– Hogy mit gondolnék?

– Igen, mit gondolna?

– Azt gondolnám, hogy egy film cselekménye. Erről van szó? Ez egy forgatókönyv?

– Nem.

– Akkor egy regény cselekménye?

– Nem.

– Hát akkor mi?

A férfi hallgatott.

– Akkor mi? – kérdezte újra a nő.

A férfi gondosan mérlegelte, hogyan is adja elő mondanivalóját. Média-körökben az járta a nőről, hogy nem pazarolja az idejét haszontalanságokra, és nem sok türelem szorult belé azok iránt, akik erre hajlamosak. Nem úgy ismerték, mint aki szíves örömet elszenved a bolondokat. Könnyen megtörténhet, hogy nyersen véget vet a beszélgetésüknek, és ő nem kap újabb esélyt. Már az is csodaszámba megy, hogy egyáltalán létrejött ez a találkozó, hogy a nő beleegyezett, és ő most itt ülhet az irodájában, magasan Manhattan utcái felett. Csak egy dolog foglalkoztatta: az üzenet. Eszébe sem jutott, hogy levegye fekete bőrkabátját, és senki nem is ajánlotta fel, hogy elveszi tőle. Most előredőlt a székében, és lassan, minden egyes szót alaposan átgondolva, vigyázva mondta ki a választ:

– Egy ősi rejtély... amely egyben Amerika jövőjének kulcsa... ezen múlik országunk jövője. És ez *nem kitaláció* – ez a valóság!

A nő csendben volt. A férfi ezt először jó jelnek vette – talán sikerült megértetnie magát. Amikor aztán mégis megszólalt, gyorsan eloszlott ez a reménye.

– Aha... Egy Indiana Jones film – mondta. – Egy ősi rejtély, amely évezredekken át a Közel-Kelet homokjában rejtőzött... most viszont a felszínre került... és ezen múlik az egész világ sorsa!

A nyegle válasz csak megacélozta a férfi elszántságát.

– Csakhogy ez nem kitaláció – ismételte meg. – Ez a valóság.

– És erre mit mondanék? – kérdezte a nő.

– Igen, mit mondana?

– Azt, hogy maga örült.

– Lehet, hogy az vagyok – mosolyodott el halványan a férfi. – De akkor is ez a valóság.

– Ha pedig nem örült, akkor viccel... vagy ezt az egészet a drámai hatás kedvéért csinálja... az előadás része. De nem gondolhatja komolyan.

– De én igenis *komolyan* gondolom.

A nő egy pillanatra megállt, mélyen vendége szemébe nézett, és megpróbált megbizonyosodni róla, hogy őszintén beszél-e.

– Szóval komolyan gondolja – jegyezte meg.

– Úgy bizony – felelte a férfi –, és el sem tudja képzelni, mennyire komolyan.

A nő arckifejezése ekkor változott meg. Addig még nyomokban felfedezhető volt rajta valamiféle szórakozott érdeklődés, most azonban átvette ennek helyét a teljes közöny.

– Azt hiszem, tényleg nem tudom elképzelni. Nézze, úgy hiszem, ön egy őszinte ember, de... igazán... igazán nagyon elfoglalt vagyok, és nincs időm ilyen...

– Mrs. Goren...

– Goren. A hangsúly az utolsó szótagon van. De szólítson csak *Anának!*

– Ana, semmit nem veszít azzal, hogy meghallgat. Csak induljon ki abból a morzsányi eshetőségből, hogy...

– Hogy mégsem örült?

– Akár – felelt a férfi. – Vagy abból a morzsányi eshetőségből, hogy amit mondok, az mégis igaz lehet, vagy legalábbis lehet benne valami... ha csak a legparányibb eshetőség is van rá, már az is elég fontos lenne ahhoz, hogy rászánja az idejét. Meg kell hallgatnia!

A nő hátradőlt, és a férfit megereszt. Meg se próbálta elrejtteni szkepticizmusát.

– Még mindig úgy gondolja, őrült vagyok.

– Teljes mértékben – mondta a nő.

– Akkor tegyük fel, hogy igaza van. Tényleg őrült vagyok. Járjon a kedvemben, és hallgasson meg emberbaráti jóságból!

A nő elmosolyodott.

– Hát legyen, Mr. Kaplan, de nem a végtelenségig!

– Nouriel. Hívjon csak Nourielnek!

A nő felállt, és kezével intett a férfinak, hogy kövesse. Az íróasztalától egy kis kerek tárgyalóasztalhoz vezette beszélgetőtársát. Mindketten leültek. Az asztalka óriási ablak előtt helyezkedett el. Az üvegen keresztül felhőkarcolók tömegét láthatták hasonló ablakokkal, melyek mindegyike visszaverte a délutáni nap fényét.

– Rendben, Nouriel. Beszéljen nekem a maga rejtélyéről!

– Ez nem az én rejtélyem. Nálam sokkal nagyobb. Fogalma sincs róla, mekkora, és mi mindent fog át.

– És mit fog át?

– Mindent. Mindent átfog, és mindent megmagyaráz... mindent, ami eddig történt, ami most történik, és ami ezután fog történni.

– Ezt hogy érti?

– Szeptember 11-én túl...

– Hogy lehet egy ősi titoknak bármi köze szeptember 11-éhez?

– Ez az ősi titok rejlik minden mögött, kezdve 9/11-től* a gazdaságon, az ingatlanpiac fellendülésén és az iraki háborún át a Wall Street összeomlásáig. Minden apró részlettel együtt.

– Hogyan? Hogy tudna egy ősi titok...

– Hatással lenni az ön életére? A bankszámlájára? A jövőjére? Pedig így van. És ebben rejlik Amerika jövőjének a kulcsa... a nemzetek felemelkedésének és bukásának... a világtörténelemnek a nyitja. És ez nem csak egy titok, ez egyfajta ébresztő, riadó.

– Riadó? – kérdezett vissza a nő. – Miféle riadó?

– Vészjelzés.

– Kinek?

* 9/11 – a szeptember 11-ei terrortámadások ismert rövidítése. (A szerk.)

– Amerikának.

– Miért?

– Ha végighallgat – mondta a férfi –, meg fogja érteni, miért.

– És ez mind egy olyan titokból, ami visszamegy... mit is mondott, meddig?

– Nem mondtam.

– Szóval meddig megy vissza?

– Két és félezer évre.

– Egy két és félezer éves rejtély áll a huszonegyedik század történései mögött a politikától kezdve a gazdaságon át a külügyekig – minden mögött, és maga az egyetlen, aki tud róla?

– Nem én vagyok az egyetlen.

– Ki tud még róla? – kérdezte a nő.

– Legalább még egyvalaki.

– És a kormány nem? A kormánynak sejtelve sincs róla, noha ez áll minden mögött?

– Tudtommal sem a kormány, sem a hírszerzés, sem más nem tud róla.

– Senki, csak ön.

– És még legalább egyvalaki.

– És ön hogy fedezte fel?

– Nem fedeztem fel – válaszolt a férfi. – Megkaptam.

– Megkapta? Kitől?

– Egy férfitől.

– És ki volt ez a férfi?

– Azt nehéz lenne megmondani.

Erre a nő előredőlt, és izgatott, egyszersmind kissé cinikus hangon így szólt:

– Tegyen egy próbát!

– Nem fogja megérteni.

– Hogy hívták?

– Azt nem tudom.

– Nem tudja? – kérdezte a nő, és a hangjából érződött, hogy mulat a válaszon.

– Nem, soha nem mondta meg.

– Szóval ezt az eget rengető rejtélyt csak ön ismeri, meg az a férfi, aki átadta önnek, de nincs neve.

- Nem azt mondtam, hogy nincs neve. Csak azt, hogy nem árulta el.
- És sosem kérdezett rá?
- Kérdeztem, de nem mondta meg.
- Telefonszámot sem adott?
- Azt sem.
- Névjegykártyát?
- Nem.
- Még e-mail címet sem?
- Persze, nem várom el, hogy higgyen nekem.
- Miért nem? – kérdezte a nő, és meg sem próbálta elrejtteni hitetlenkedését. – Pedig annyira hihetően hangzik!
- Csak hallgasson meg!
- Szóval ez a névtelen férfi megosztotta önnel ezt a titkot.
- Így van.
- És miért pont önnel?
- Gondolom, én voltam a megfelelő ember.
- Vagyis kiválasztották?
- Azt hiszem... – halkult el a férfi hangja.
- És ő honnan kapta ezt a titkot?
- Azt nem tudom.
- A nemzet jövője múlik ezen a titkon, és senki nem tudja, honnan ered?
- Miért? A próféták honnan kapják az üzenetüket?
- Próféták! – tört ki a nőből. – Akkor most már prófétákról is beszélünk?
- Azt hiszem, igen.
- Úgy, mint Ézsaiás... Jeremiás?
- Valami olyasmi.
- Utoljára a vasárnapi iskolában hallottam prófétákról, Nouriel. Ma már nem léteznek próféták. Már régóta nem léteznek.
- Honnan tudja?
- Szóval azt akarja mondani, hogy a férfi, aki ezt a kinyilatkoztatást adta magának, próféta?
- Valami olyasmi.
- Ő mondta, hogy próféta?
- Nem. Sosem mondta ki nyíltan.
- És maga azért hiszi el ezt az egészet, mert egy prófétától jött?

– Nem – válaszolt a férfi. – Mindegy volt, hogy ki mondja. Ez az egész nem a hírvivőről szól, hanem az üzenetről.

– És miért *hozzám* jött mindezzel? Miért ide jött? Nem állok olyan ember hírében, aki ilyesmivel foglalkozik.

– Mert annyira sok minden forog kockán. Mert a jövő függ tőle. Mert milliókra van kihatással.

– És úgy gondolja, nekem is részem van benne?

– Igen.

– Komolyan?

– Igen.

A nő hátradőlt, és egy pillanatig a férfit meredt. Felébredt a kíváncsisága, jól szórakozott, és még mindig próbálta kitalálni, hova is tegye a férfit.

– Na, Nouriel, akkor mondja el, hogy kezdődött ez az egész!

A férfi benyúlt kabátja zsebébe, összezárt kezét az asztalra tette, aztán kinyitotta. Tenyerén egy apró, vöröses aranybarna, kerek, mintegy öt centi átmérőjű agyagtárgy feküdt.

– Az egész ezzel kezdődött.

Átnyújtotta a nőnek. A nő vizsgálgatni kezdte. Minél tovább nézegette, annál kíváncsibbá vált. A tárgyat ősi írásjelnek tűnő felirat borította.

– Az egész ezzel kezdődött.

– És mi ez?

– Egy pecsét – felelt a férfi. – Az első pecsét.

Második fejezet

A próféta

ת א

EGY PECSÉT – ismételte utána a nő, miközben tovább forgatta a tárgyat a kezében. – És pontosan mi az a „pecsét”?

– Az ókorban egy irat hitelességének vagy megbízhatóságának bizonyítására használták.

A nő letette a pecsétet.

– És a jelölések?

– Betűk – mondta a férfi. – Paleohéber vésetek.

– Paleohéber... sosem hallottam róla.

– A héber írás ősi formája.

– Maga valami régész?

– Nem – válaszolt a férfi –, újságíró vagyok, szabadúszó újságíró.

– Várjon csak... Kaplan... Nouriel Kaplan. Tudtam, hogy ismerős valahonnan a neve! Jelentek meg cikkei különféle internetes újságokban.

– Talált, süllyedt.

– Hogy ez nem jutott eszembe hamarabb? – a nő elképedve ingatta a fejét, amiért nem ismerte fel azonnal a férfi nevét. – Szóval mégsem örült – mondta szinte mentegetőzve.

– Vannak, akik vitatnák ezt a kijelentését – felelt a férfi.

A nő modora és hangneme ettől kezdve megváltozott, már kevésbé volt tartózkodó.

– De ez eltér attól, amit eddig csinált. Hogy keveredett bele?

– Így – emelte fel a férfi az agyagpecsétet az asztalról. – Ez indította el az egészet.

– Hogy került magához?

– Akár hiszi, akár nem, postán érkezett.

– Megrendelte?

– Nem. Nem rendeltem meg, és nem is számítottam rá. Egyszerűen csak megérkezett... egy kis barna csomag, rajta a nevem és címem... feladó nélkül. A csomagban ott volt ez a réginek látszó pecsét, és semmi más, se egy magyarázó levél... semmi.

– És mit gondolt?

– Nem tudtam, mit gondoljak. Mit kellett volna gondolnom? Egyáltalán semmihez nem kapcsolódott az életemben. Ki küldhette nekem mindenféle magyarázat nélkül? Félretettem. De továbbra is gyötört a kíváncsiság. Aztán egy nap... már késő délután... észrevettem, hogy folyton erre gondolok. Úgy döntöttem, kimegyek, szívok egy kis friss levegőt. A pecsétet betettem a kabátom zsebébe, és sétára indultam a Hudson folyó partján. Erős szél fújt. Az eget vészjósló felhők borították. Egy idő után leültem egy padra, ahonnan ráláttam a vízre. Elővettem a pecsétet, és elkezdtem vizsgálgatni. Nem voltam egyedül, mellettem balra egy férfi ült.

– Úgy néz ki, vihar közeledik – mondta a férfi anélkül, hogy felém fordult volna, vagy levette volna a szemét az égről.

– Igen – feleltem én.

Akkor a férfi először rám, aztán a kezemben lévő pecsétre nézett. Megdöbbsentett, hogy mennyire átható a tekintete.

– Mi ez? – kérdezte.

– Valami régészeti lelet.

– Megnézhetem? – kérdezte. – Ígérem, óvatos leszek!

Vonakodtam, de valamiért... visszagondolva nem is tudom pontosan, hogy miért, de engedtem a kérésének. Alaposan megvizsgálta.

– Van fogalma róla, mi ez? – kérdeztem.

– Honnan kapta?

– Miért?

– Nagyon érdekes. Ez egy ősi pecsét.

– Vagyis?

Ő így folytatta:

– Az ilyen pecséteket arra használták az ókorban, hogy a fontos iratokat – királyok, uralkodók, fejedelmek, papok és írástudók rendeleteit, határoza-